

Šest drsných pravd, které z tebe udělají lepšího člověka

*Napsal David Wong,
přeložil a odkazy do textu zahrnul Urza.*

Jestli máš úžasnou kariéru a jsi spokojen se svými vztahy i životem, můžeš klidně přestat číst (nebo také pokračovat, protože tento text za to vážně stojí – poznámka překladatele); užij si zbytek dne, příteli, vedeš si skvěle, což je moc dobře.

A vy ostatní, pojďte něco zkusit: Vyjmenujte pět věcí, kvůli kterým jste hodni obdivu; můžete si je sepsat, nebo třeba jen říci nahlas, to je jedno. Je v tom však jeden háček – nezmiňujte, jací *jste* (tedy například hodní, upřímní), ale co *děláte* nebo čeho jste *dosáhli* (kupříkladu: „Vyhrál jsem mistrovství republiky v šachu,“ případně: „Vařím to nejlepší vepřo knedlo zelo široko daleko.“); nezvládáte-li to, pak je tento text určen právě pro vás, ačkoliv jej budete pravděpodobně zatraceně nenávidět. Kéž by mi však někdo něco takového řekl kolem roku 1995, ušetřil by mi tím spoustu problémů.

#6: Svět zajímá jen to, co od tebe může získat!

Řekněme, že člověk, který je ti nejdražší, byl vážně zraněn; leží na silnici, krvácí a křičí z plna hrdla. Najednou se kdosi přirítí a řekne: „Ustupte!“ Prohlédne si jeho zranění a vytáhne kapesní nožik; ten chlápek se chystá operovat hned tady na ulici.

„Vy jste doktor?“ ujišťuješ se.

„Nejsem,“ odpoví dotyčný.

„Ale víte, co děláte, že jo? Jste třeba armádní medik, nebo tak něco?“

Ten chlápek se však rozčílí a vysvětlí ti, že je fakt hodný, upřímný a dochvilný; řekne, že se chová skvěle ke své matce, má bohatý život, spoustu zajímavých koníčků a ještě ke všemu nikdy nemluví sprostě.

Zmateně se zeptáš: „A jak mi to, do prdele, asi pomůže v mojí situaci!? Teď potřebuju někoho, kdo umí operovat; tak umíš to, co nebo ne!?“

Teď už se dotýčný vážně naštvě – proč jsi tak povrchní a sobecký? Copak odmítáš vidět v druhých to dobré? Chápeš vůbec, že on nikdy v životě nezapomněl na narozeniny své přítelkyně? To snad ve světle všech jeho kladů záleží na tom, jestli umí operovat?

V tom zmatku se nezmůžeš na víc než vzít ho svýma zakrvácenýma rukama za ramena, začneš s ním třást a řvát: „No jasně, že na tom záleží, ty demente! Tvou povahu mám úplně u prdele, potřebuju někoho, kdo umí zastavit krvácení!“

A tady je má první drsná pravda o světě: V této situaci se ocitáš každý den; akorát jsi v roli toho pomatence s kapesním nožikem. A kdo že je krvácející oběť? Inu, celá společnost.

Pokud máš problém s tím, že ostatní nevyhledávají tvou společnost, nerespektují tě a zajímalo by tě proč, pak je to nejspíše z toho důvodu, že *lidé mají potřeby*. Potřebují postavit domy, mít něco k snědku, bavit se, navazovat a udržovat funkční milostné vztahy; zatímco ty ses už v momentě svého příchodu na tento svět objevil na scéně s kapesním nožikem v ruce coby část společnosti postavené čistě na uspokojování lidských potřeb, což je to jediné, co se od tebe očekává.

Viš, proč lidská společnost vzkvétá? Kvůli dělbě práce – *lidé jsou si vzájemně prospěšní*. Čím více kooperujeme, tím bohatší jsme. Celý příběh lidské prosperity stojí na kouzlu směny; díky ní se můžeme specializovat a zlepšovat. Na stole mám dva zajímavé předměty – oba jsou přibližně stejně velké, neboť byly navrženy tak, aby se vešly do ruky – miliony let starý pěstní klín z pazourku a pět let stará myš k počítači; ten první si jeho uživatel vyrobil sám, ten druhý pro mě vyrobili jiní – a v tom spočívá ono tajemství lidského pokroku. Oproti pračlověku jsem ve výhodě – mám totiž miliony služebníků, kteří spolupracovali, aby mi vyrobili tu myš. V Brazílii někdo vypěstoval kávu, kterou pak pili těžaři ropy v Mexiku, jež byla v Americe proměněna v plast, aby z něj pak v Koreji mohla být vyrobena má myš. Nejen, že nikdo z těch služebníků nevěděl, že pro mě pracuje; on nikdo z nich ani neví, jak vyrobit tu myš. To totiž neví doslova nikdo na této planetě. Ten, kdo těží ropu, neví, jak ji proměnit v plast; nemluvě o tom, že ani ten, kdo řídí firmu na výrobu myší, asi netuší, jak myš vyrobit, protože on pravděpodobně jen rozumí tomu, jak řídit firmu.

Ty máš dvě možnosti: Buď se zhostíš svého úkolu, uvidíš potřeby ostatních a osvojíš si určité dovednosti k jejich uspokojování, *nebo tě*

svět odmítne bez ohledu na to, jak jsi milý, laskavý, hodný a slušný; skončíš chudý a sám, společnost tě vystrčí ven na mráz.

Zní to hrubě, bezohledně a materialisticky? Kde je láska a vlídnost, copak na nich nezáleží? Ale jistěže záleží! Tedy dokud kvůli těmto vlastnostem děláš pro lidi věci, které tito poptávají; s čímž souvisí...

#5: Hipíci se mýlí!

Chcete-li vidět nejlepší scénu v historii filmu, zadejte do vyhledávače „Alec Baldwin, Always Be Closing speech“; jedná se o scénu ze snímku *Glengarry Glenn Ross*, kde Alec Baldwin hraje padoucha od pohledu, který sděluje místnosti plné lidí, že mají uzavírat obchody, jež jim byly přiděleny, jinak si mohou sbalit svých pět švestek a táhnout do prdele.

„Hodnejs chlap? To je mi u prdele. Dobrej táta? S tím mi polib prdel a běž si domů hrát s děckama. Jestli tu chceš pracovat, uzavírej!“

Je to brutální, hrubé a hraničící se sociopatií; zároveň je to však upřímný a naprosto přesný popis toho, co od tebe svět očekává; rozdíl oproti skutečnému světu spočívá jen a pouze v tom, že reální lidé považují za nevhodné s tebou takhle mluvit, takže jsou raději slušní a nechávají tě stagnovat.

Ta scéna od základu změnila můj život; nastavil bych si ji jako zvonění v budíku pro každodenní vstávání, kdybych věděl, jak to udělat. Alec Baldwin by za *Glengarry Glenn Ross* nominován na Oscara – a to hrál jen v této jediné scéně. Genialita jeho řeči spočívá v tom, že polovina diváků si po jejím zhlédnutí pomyslí: „Ty vole, jaké to asi musí být mít za šéfa takového kretěna?“ zatímco ta druhá půlka si řekne: „Kurva, to je ono; zvedněme prdel a pojďme uzavřít nějaké ty obchody!“

Na blogu *The Last Psychiatrist* kdosi napsal:

„Kdybyste tam seděli, někteří z vás by to vzali jako součást té práce, dodalo by jim to energii a přijali by jeho nadávky s tím, že ten chlápek je prostě úžasnej, zatímco ostatní by si to začali brát osobně – vždyť co si to ten vůl dovoluje se mnou takhle mluvit? A přesně to je standardní postup, jak se váš narcismus brání větší síle; tiše zuřit a představovat si, že jste našli informace, jež ho usvědčují z pokrytectví – jak uspokojivé!“

Úryvek pochází z jedné bystré kritiky hipsterů a jejich neschopnosti sehnat si práci, přičemž poukazuje na to, že šance člověka na úspěch v tomto světě velmi závisejí na tom, zda je dotyčný zahořklý, nebo motivovaný; někteří lidé odpovídají na řeč Aleca Baldwina například replikou Tylera Durdena z Klubu rváčů: „Ty nejsi svoje práce!“

No jo... hm... ono by to bylo fajn... až na to, že... *ty rozhodně jsi svoje práce!* Sice ne nutně práce ve smyslu zaměstnání, ale pro společnost nejsi nic jiného než součet užitečných dovedností, kterými disponuješ. Například být dobrou matkou rozhodně vyžaduje mnoho umu; je to něco, čím může být dotyčná užitečná ostatním. Takže vskutku, tvoje „práce“ (ne nezbytně zaměstnání, ale například schopnost být dobrým rodičem) – ve smyslu všech věcí, kterými můžeš být užitečný ostatním lidem – *je vším, čím jsi.*

To je ostatně důvod, proč se chirurgové nebo mechanici těší většímu respektu a uznání než nezaměstnaní hipsteři a bezdomovci; je to také důvod, proč se tvá práce stává tvou nálepkou, dostane-li se třeba do zpráv („zemřel hokejový trenér národního mužstva“). Tyler Durden řekl: „Nejsi svoje práce,“ ačkoliv byl úspěšným výrobcem mýdla a stal se tak hlavou mezinárodního sociálního a politického hnutí; *vždyť ten chlap byl svoje práce každým coulem!* Jenže většina lidí tu ironii vůbec nepostřehla...

Nebo jinak: Vybavujete si, jak obří cateringová společnost Chick-fil-A vystoupila proti homosexuálním svazkům? A jak i navzdory zoufalým a urputným protestům tato společnost pokračovala v prodeji milionů sendvičů den co den? To nebylo proto, že by s nimi lidé nějak zvlášť souhlasili, nýbrž prostě proto, že oni jsou jejich práce a jejich prací je výroba chutných sendvičů; na ničem jiném nezáleží.

Nemusí se ti to líbit; já zas nemám rád, když na mé narozeniny prší. Jenže ono stejně prší; přijdou mraky a prostě se to stane. Lidé mají rozmanité potřeby a ostatní pro ně mají hodnotu podle toho, zda je dokážou uspokojit; až tak jednoduché to je, toto je zákon vesmíru, který nemusí být zrovna dle našeho gusta, leč platí.

Jestli teď namítáš, že nejsi plytký kapitalistický přizemní materialista a nesouhlasíš s tím, že peníze znamenají vše, ptám se: Kdo říkal něco o penězích? Neustále ti uniká pointa!

#4: To, co děláš, nemusí být finančně výnosné; musí to ale být užitečné pro ostatní!

Ukažme si to na jiném s penězi nesouvisejícím příkladu, snad to bude jasnější. Demograficky jsou mí čtenáři typicky muži mezi dvacítkou a třicítkou; mám tedy příchozí poštu plnou mraků příběhů zoufalých a osamělých mladých mužů, kteří tvrdí, že o ně ženy nejeví ani nemění zájem i navzdory jejich povaze – jsou to ti nejhodnější lidé na světě. Mohl bych sice vysvětlit, co je na tomto stavu myslí špatně, ale raději předám slovo Alecovi Baldwinovi:

Dejme mu roli atraktivní žen v tvém životě; ony to sice neřeknou tak přímočaře jako on, neboť je společnost odnaučila upřímnosti, ale to, co říkají, lze přeložit asi takto: „Tak ty jsi hodný kluk? A koho to zajímá? Jestli tu chceš pracovat, *uzavírej!*“

Takže s čím přijdeš ty? Protože tvá velká láska z knihkupectví, o které každý den sníš – a která jako by z oka vypadla Zooey Deschanel, si denně před spaním hodinu nanáší na obličej pleťové krémy, k obědu nejí nic než salát a za deset let bude chirurgyní; a co děláš ty?

„Takže ty se mi tu jako snažíš říct, že takovou dívku nikdy nebudu mít, dokud si neseženu dobrou práci a kopu peněz?“

Ne! Ani omylem! Tvůj mozek se stále vrací k tomuto závěru jen proto, abys měl omluvu, když každého, kdo tě odmítne, odepíšeš pro jeho plytkost a sobectví. Já se ale ptám: *Co nabízíš?* Jsi chytrý? Zábavný? Zajímavý? Nadaný? Ambiciózní? Tvůrčí? Fajn; a teď: *Co děláš*, abys tyto vlastnosti ukázal světu? A hlavně mi neříkej, že jsi hodný – protože to je nutné minimum. K atraktivním dívkám se každý den chovají hezky mraky mužů. Jenže pacient právě teď krvácí na ulici, takže: *Umíš operovat, nebo ne?*

„Inu, nejsem sexista ani rasista, nejsem lakomý ani povrchní a už vůbec ne násilnický; ne jako ti ostatní debílci!“

Sorry, jestli se ti to bude špatně poslouchat, ale pokud nepřicházíš s ničím lepším než seznamem chyb, které nemáš, tak kurva odprejskni od pacienta, protože hned za tebou stojí chytrý, vtipný a pohledný muž se slibnou kariérou, připravený ihned operovat.

Láme ti to srdce? Fajn, takže co s tím? Budeš tady kolem toho fňukat, nebo se naučíš operovat? Tvá je volba, ale pak si nestěžuj na to, že se

dívky zamilovávají do blbečků; ony tak činí, protože ti blbečci jim *mají co nabídnout k uspokojení jejich potřeb*. „Ale já jsem přece skvělý posluchač!“ Vážně? No nepovídej! Jsi ochoten tiše sedět výměnou za čas strávený ve společnosti atraktivní dívky a každou sekundu si znovu a znovu představovat, jak asi hebká musí být její pleť? A hádej co! V jejím životě je i jiný, který dokáže totéž a ještě navíc umí hrát na kytaru. Když říkáš, že jsi hodný kluk, tak jsi jako restaurace, jejíž celá reklama je založena na tom, že se zákazníci z jejich jídla nepozvrací; jsi jako film s názvem „Zvuk tohoto filmu je dobře slyšet“ a podtitulkem „Obraz není rozmazaný“.

Myslím, že proto si připadáš jako zoufalec, ačkoliv jsi „hodný kluk“; zejména proto, že...

#3: Nenávidíš se, protože nic neděláš!

„Takže ty mi jako říkáš, že si mám sehnat knihu, jak sbalit holku?“

Ano, říkám, ale pouze za předpokladu, že krokem číslo jedna v té knize bude: „Staň se člověkem, o kterého dívky mají zájem!“

Protože to je ten krok, který bývá tak často opomíjen; to je pořád dokola: „Jak mám najít práci?“ místo: „Jak se stát člověkem, o kterého mají zaměstnavatelé zájem?“ a také: „Jak to udělat, aby mě chtěla?“ místo: „Jak se stát člověkem, kterého bude chtít?“ Ty druhé otázky totiž vyžadují něčeho se vzdát, například některých zálib, nebo třeba více dbát o svůj zevnějšek a nedej Bože to může znamenat i nutnost změny *tvé osobnosti*.

„Proč ale nemohu najít někoho, kdo mě má rád jen kvůli mně?“ ptáš se. A odpověď zní: *Protože lidé mají potřeby!* Ten zraněný krvácí na ulici a jediné, na co se zmůžeš, je fňukání na téma, že se ta zranění nezhojí sama od sebe?

Znáte skupinu „G.O.A.T. AND YOUR M.O.M.“? Název plně odpovídá stylu; vyhledejte nějaké video z jejich vystoupení, například „Quack like a duck“. Snad kdokoliv, kdo jej zhlédl, se najednou stal o trochu šťastnějším, ačkoliv každý nejspíše z jiného důvodu. Dokážeš něco takového pro lidi udělat? Proč ne? Co ti brání navléci na sebe svá metaforická tanga a kápi superhrdiny, vylézt na metaforické pódium a mávat z něj na lidi svým metaforickým penisem? Protože ten chlápek zná tajemství, jak být v životě vítězem; on totiž chápe, že dělat to... tu

činnost v těch tangách a kápi, ať už ji nazvete jakkoliv... je lepší, než nedělat.

„Jenže já v ničem nevynikám!“ Inu, mám pro tebe dobré zprávy – ať už věnuješ dostatek času téměř čemukoliv, velmi pravděpodobně se v tom staneš dobrým. Jako dítě jsem byl coby spisovatel úplně k hovnu; v pětadvaceti to bylo o něco málo lepší. Ale během svého selhávání v budování kariéry jsem se ve volném čase po nudné kancelářské práci věnoval psaní – jeden článek týdně. Osm let trvalo, než jsem si tím poprvé vydělal nějaké peníze; a dalších pět jsem potřeboval k tomu, abych se dostal do seznamu bestsellerů v New York Times. Stálo to asi dvacet tisíc hodin času věnovaného obrušování hran mé neschopnosti.

Nelíbí se ti představa, že budeš muset vylít tolik času do osvojování si nějaké dovednosti? Inu, mám pro tebe dobrou a špatnou zprávu. Ta dobrá je, že ten samotný proces učení se ti dodá sebevědomí; mně se podařilo zvládnout ty roky nudné kancelářské práce jen proto, že jsem si během nich osvojoval užitečnou dovednost. Lidé to občas vzdávají proto, že to trvá dlouho, než uvidí výsledky; oni si totiž neuvědomují, že už ten samotný proces *je* výsledkem.

Ta špatná zpráva je, že *nemáš na výběr*: Pokud tu chceš pracovat, *uzavírej!*

Já bych totiž skoro řekl, že sebou neopovrhuješ proto, že bys měl nízké sebevědomí, nebo proto, že lidé jsou na tebe zlí; myslím, že se nesnášíš z toho důvodu, že *nic neděláš*. Co z toho plyne? Že ani ty sám se nejsi schopen mít rád jen kvůli sobě; tak jak bys to mohl chtít od ostatních?

Něco si spočítej: Kolik času trávíš konzumací toho, co vytvořili ostatní (třeba televizní pořady, videohry, webové stránky) v poměru ku času věnovanému vlastní tvorbě? Protože jen to druhé zvyšuje tvou hodnotu coby lidské bytosti – i pro tebe samotného.

A jestli tohle všechno slyšíš jen velmi nerad a odpovídáš na to něčím, cos slyšel během svého dětství, tedy: „Záleží na tom, co je uvnitř,“ pak ti mohu jen říci, že...

#2: Na tom, co je uvnitř, záleží jen potud, pokud tě to přiměje něco udělat!

Jako spisovatel znám spousty mladíků, kteří s touto profesí začínají; přemýšlejí o sobě jako o spisovatelích, ostatním se představují jako

spisovatelé a samozřejmě vědí, že v hrudi jim bije pravé spisovatelské srdce. Jediné, co jim chybí, je ten malý poslední krůček – *konečně už něco kurva napsat!*

Ale vážně je to tak důležité? Je psaní tak důležité při rozhodování, kdo ve skutečnosti je a kdo není spisovatel?

Pro lásku boží, jistěže *ano!*

Na vše, co jsem doposud řekl – podobně jako na každý kritický hlas ve tvém životě – existuje běžná obrana: Jsou to všechny ty věci, které ti napovídá tvé ego, aby tě ušetřilo před tvrdou prací, vylepšováním a změnami: „Vím, že tam uvnitř jsem dobrý člověk,“ případně: „Vím, kdo jsem,“ nebo: „Musím být sám sebou.“

Nechápej mě špatně; to, jaký jsi uvnitř, je doslova *vším* – ten chlápek, který postavil na zelené louce dům pro svou rodinu, to udělal proto, jaký byl uvnitř. Každá špatná věc, které ses v životě dopustil, začala špatným impulzem, myšlenkou, která se ti honila hlavou tak dlouho, dokud jsi nezačal jednat a nezachoval se podle ní. A s dobrými věcmi je to úplně stejné – „jaký ve skutečnosti jsi“, je ona metaforická hlína, ze které rostou plody všeho, co děláš; jenže když se díváš na rostlinu, zajímá tě spíše ona sama, nebo hlína, ze které roste?

A teď přijde něco, co by sice měl vědět každý, ale mnozí to odmítají přijmout.

„Ty“ nejsi nic než plody své práce.

Nikoho nezajímá tvá hlína; to, jaký jsi uvnitř, je samo o sobě zcela bezvýznamné – záleží na tom pouze tehdy, vede-li tě to k *naplňování potřeb ostatních lidí*.

Řekněme, že uvnitř jsi schopen hlubokého soucitu k chudým lidem. Výborně. Jaké tvé konání je důsledkem tohoto soucitu? Když se dozvíš o nějaké tragédii, jež se přihodila ve tvém okolí, řekneš si: „Chudáčci děti. Musím jim dát vědět, že na ně myslím,“ ale nic víc? Protože jestli je to skutečně tak tak, *táhni do prdele* – je-li tvou devizou soucit, zjisti, co potřebují, a dodej jim to! Na sto milionů lidí vidělo virální video o Konym; a vlastně všichni tito lidé s těmi africkými dětmi soucítili a mysleli na ně. A k čemu celá ta kolektivní síla myšlenek byla? Úplně k hovnu. Ty děti umírají den co den, zatímco miliony lidí mají pocit, že myslet na ně je stejně dobré jako pro ně něco udělat; jedná se o vnitřní mechanismus lenivých částí našich mozků, který nás udržuje dál od toho, abychom opravdu začali něco dělat.

Někteří z vás si možná říkají: „Určitě by mě milovala, kdyby jen věděla, jak zajímavý člověk doopravdy jsem!“ Vážně? A jak se všechny ty tvé zajímavé myšlenky a nápady projevují v reálném světě? Co kvůli nim ve skutečnosti *děláš*? Kdyby měla tvá tajná láska skrytou kameru, která by tě neustále sledovala; řekněme třeba po dobu jednoho měsíce; byla by okouzlena tím, co by viděla? Nezapomeň, ona by nemohla číst tvé myšlenky, jen pozorovat; chtěla by se na základě toho stát součástí tvého života?

Vlastně vše, co po tobě chci, je, abys sám sebe posuzoval dle stejných standardů, podle kterých se díváš na ostatní – ani jim do hlavy nevidíš a názory si na ně děláš jen podle toho, jak jednají. Nemáš náhodou také toho otravného věřícího kamaráda, jenž nikdy nikomu nenabídne jinou pomoc než modlitbu? Není to „na zabití“? Teď se vůbec nechci přít o tom, zda modlitba funguje; poukazuji pouze na fakt, že dotyčný vždy nabízí pouze takovou pomoc, kvůli které ani nemusí vstávat z gauče. Takoví lidé se vyhýbají všem neřestem, jejich myšlenky jsou čisté a půda, ze které rostou, je tak čistá, jak jen může být; ale jaké ovoce z ní roste? A zrovna oni ze všech lidí by to měli vědět nejlépe; tu metaforu jsem totiž vykradl z Bible. To Ježíš mluvil o tom, že strom poznáme po ovoci; jasně, on sice nikdy neřekl: „Jestli tu chceš pracovat, *uzavírej*,“ ale vyjádřil to slovy: „Každý strom, který nedává dobré ovoce, bude vyřazen a vhozen do ohně.“ (Mat 7:19)

Lidé na Ježíše nereagovali o nic lépe než na Aleca Baldwina, když jim říkal, že se sebou mají něco udělat. Což nás přivádí k poslednímu bodu...

#1: Vše uvnitř tebe se bude vzpírat zlepšení!

Lidská mysl je zázrak; a nikdy nevyrazí do akce tak pohotově, jako když se má bránit proti důkazům, které jí říkají, že se má změnit. Tvé podvědomí je vybaveno celým arzenálem obranných mechanismů, jež mají za úkol sestřelit cokoli, co se jej bude snažit být jen trošičku změnit – zeptejte se lidí se silnými závislostmi.

Takže i teď, když čtete tento text, mnohé z vás bombarduje podvědomí důvody, proč jej odmítnout. Z vlastní zkušenosti mohu říci, že se vyskytují v různých podobách; tak například...

1/ Záměrná interpretace každé kritiky za urážku: Co je to za idiota, že se mi tu káže o mé lenosti? Slušný člověk by se mnou přece nikdy tak nemluvil. A stejně to celé napsal jen proto, aby se nade mě mohl povyšovat a já se cítil mizerně.

2/ Zaměření se na posla místo přijetí zprávy: A kdo je tenhle chlápek, že mi říká, jak mám žít? No jasně, pan všemocný a důležitý! Nějaký blbý pisálek z Internetu! Hned na něj jdu vyhrabat něco, co potvrdí, že je to jen namyšlený hlupák, takže i vše, co říká, je hloupé! Z té jeho domýšlivosti je mi na blití! Navíc jsem na Youtube našel jeho starý rap; a ty verše stály za hovno.

3/ Zaměření se na formu místo obsahu: Pořádně si ten článek projdu; určitě v něm bude nějaký urážlivý vtip, o kterém pak budu moci mluvit a přemýšlet, jak je hrozný! Slyšel jsem, že jedno urážlivé slovo prý může zastínit obsah celé *knihy*.

4/ Revize vlastní minulosti: Vždyť na tom nejsem až tak špatně! Ještě minulý měsíc jsem vyhrožoval sebevraždou, nicméně teď už se cítím lépe! Je celkem dost dobře možné, že když budu nadále dělat to, co jsem dělal doposud, bude to fungovat! Už se blíží ten čas, kdy udělám díru do světa; a když budu pořád dělat laskavosti pro tu atraktivní dívku, dá mi určitě šanci.

5/ Předstírání, že každá snaha zlepšování sebe sama by byla vlastně zaprodáním svého vlastního já: Takže to bych měl jako zahodit všechny komiksy Manga, místo jejich čtení dřít v posilovně šest hodin denně a mazat se samoopalovacím krémem jako nějaký frajírek účinkující v reality show? Protože *jinou možnost prostě nevidím!*

A tak dále; mnoho lidí se raději trápí, než aby něco dělali – ono je to totiž pohodlné, jít si za svým štěstím vyžaduje úsilí.

Ale nejen úsilí, také odvalu. Je neskutečně uklidňující vědět, že dokud v životě nic nevytvoříš, *nikdo nemůže na tvé dílo útočit*.

Mnohem snazší je sedět na zadku a kritizovat věci, jež vytvořili ostatní: Ten film je úplně dementní, děti té rodiny jsou rozmazlení parchanti, vztah támhle těch dvou se rozpadá, tamten boháč je plytce povrchní, ta restaurace vaří sračky, tento text je na hovno, navíc jej Urza přeložil úplně blbě, takže půjdu na jeho stránky, napíšu mu to a nezapomenu poznamenat, že design jeho webu je otřesný. A hele! Přeci jen jsem něco vytvořil – ten komentář!

Ale počkat, copak jsem to zapomněl zmínit? Á, ano; cokoliv se snažíš vytvořit či vybudovat – ať už báseň, novou dovednost, vztah – ocitneš se okamžitě v obležení lidí, kteří sami nic netvoří a budou se jen snažit tvé dílo pošlapat. Tví opilí známí nechtějí, abys vystřízlivěl; tví tlustí známí nechtějí, abys zhubnul, a tví nezaměstnaní známí ti nepřejí dobrou kariéru.

Pamatuj, že tito lidé tím dávají průchod svému vlastnímu strachu; neúspěch ostatních je pro ně totiž dalším důvodem k nicnedělání. „Proč bych měl cokoliv tvořit, když výtvořily ostatních za nic nestojí? Jasně, že bych mohl hned teď napsat další román, ale raději počkám na inspiraci. Nechci přece napsat další Twilight!“ Dokud dotyční sami nic nevytvoří, pak vše, co by vytvořili, může být stále jen perfektní a nedostížitelné. A když už něco vytvoří, pak s ironickým odstupem, aby bylo každému jasné, že to není jejich *skutečná* snaha. Jejich *skutečná* snaha by samozřejmě byla *ohromující*. Ne jako ty sračky, které tvoří ostatní.

Jen si přečtete komentáře pod články autorů různých internetových blogů; ti sprostí komentující se s železnou pravidelností vracejí pořád k jednomu tématu – ten sráč autor článku by měl přestat psát, nedělat už žádná další videa; je to pořád dokola: *Přestaň tvořit!* Tohle je přece něco úplně jiného, než co bych vytvořil já; a všechna pozornost, kterou tím získáváš, je jedním z důvodů, proč se sám cítím tak špatně.

Nebuď takovým člověkem. A jestli jím už jsi, přestaň jím být. Protože to je ten důvod, proč tě lidé nenávidí; je to i důvod, proč se nenávidíš ty sám.

A což takhle stanovit si nějaké předsevzetí? Například: „Zhubnout za rok osm kilo.“ Prostě se teď hned zavaž dělat *cokoliv* – osvoj si nějakou dovednost natolik dobře, aby to na někoho *udělalo dojem*. Neptej se mě, co to má být – a jestli nevíš, pak si ztraceně vyber náhodně. Zapiš se na hodiny karate, případně tance či hrncířství. Nauč se péct, postav krmítko pro ptáky. Udělej si masérský kurz, začni s programováním. Natoč porno. Staň se superhrdinou a bojuj se zločinem. Založ si blog a piš.

Hlavně se nezaměřuj na něco úžasného, co by se ti mělo přihodit; jako třeba: „Najdu si dívku,“ případně: „Vydělám velké peníze.“ Zaměř se čistě na osvojování si nějaké dovednosti, která tě učiní hodnotnějším *pro ostatní lidi*.

„Jenže já nemám peníze, abych si zaplatil kurzy vaření.“ No tak si, do prdele, vygoogluj kuchařku; od doby, co Google přidal filtr na porno, je to ještě snazší než kdy dříve. Ztraceně, musíš se těch zpropadených výmluv zbavit; *jinak se zbaví ony tebe*.